

Betydningen af ikke at passere. Da det samme Regnskab for 1858—59 kom til Behandling i Landstinget — det var isørigt ikke før i 1861, thi i de Aaringer fulgte Behandlingen af Statsrevisionens Betænkninger først nogle Aar efter Afgivelsen, og Statsrevisionen selv var i det Hele en arriéro med sine Betænkninger, — sagde Andræ, en tidligere Finantsminister og Rjender af det belgiske og franske Regnskabsretsvæsen: Betydningen af, at en Post ikke kan passere, er den, at Sagen ikke kan afgjøres som Regnskabsfag, at altsaa den endelige Afgjørelse ikke kan finde Sted under denne Regnskabsfag. Der kan være to Følger, begge lige naturlige, den ene er den, at det kan være Tilfældet, at Ansvarer skal gøres gjældende, den anden, at Lovgivningens Bemyndigelse bag efter skal søges, altsaa en Tillægsbevilling. Andræ er altsaa af den selv samme Mening som J. A. Hansen, Fornesbæch og Tjehning, at Betydningen af Udtrykket: „kan ikke passere“ er den, at Spørgsmaalets Afgjørelse ikke kan finde Sted under Regnskabsbehandlingen, da denne kun angaar Behandlingen af en Sag som Regnskabsfag, men at den senere maa komme til Afgjørelse enten ved, at der reises et Anklagepørgsmaal, eller ogsaa ved, at der fremkommer en Tillægsbevilling. Den ærede Rigsdagsmand, som jeg før nævnte, nemlig det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) mente, at vi skulde ramme Spømmet paa Hovedet ved nu her i Folkethinget under denne Regnskabsfag at vedtage, at det var ulovligt, at Ministeriet opkrævede Statter og afholdt Udgifter efter den foreløbige Lov af 1877. Jeg er ganske enig med den ærede Rigsdagsmand i, at Ministeriet har handlet aldeles ulovlig, og jeg vil til enhver Tid haade med ham og med et andet æret Mindretal, nemlig Rigsdagsmanden for Københavns 1ste Valgkreds (Nimestad) understirve et Andragende om at faae Ministeriet sat under Rigsretstilfale i Anledning af den foreløbige Finantslov af 1877. Jeg for mit Vedkommende beklager, at dette Skridt ikke allerede er gjort; men jeg formener, at et saadant Skridt ikke med Føje kan gøres eller forlanges gjort under denne Sag. Derfor man nu skulde fatte en saadan Beslutning som den, der er foreslaet af Rigsdagsmanden for Københavns Amts 4de Valgkreds (Hørup), da maatte jo denne Beslutning for at have Gyldighed ogsaa tiltrædes af Landstinget, men jeg formener, at man ikke med Billighed kan forlange af Landstinget, at det under en formel Regnskabsfag — som det ærede Medlem jo kalder det — først skal votere i Realiteten om Ministeriets Straffskyld — thi det er i Realiteten en Votering at sige, at det har foretaget en ulovlig Handling —, og at saa bagefter de samme Mænd uanfægtet af denne Votering skulle gaa hen og sætte sig paa Dømersædet i Rigsretten for at afgjøre, om Folke-

thingets Anklage er bepiet eller ikke. Jeg tror ikke, at man kan eller bør stille Dommere under en saadan Krydsild. Jeg tror ikke, at man bør kræve et Botum om den provisoriske Lovs Strafbarhed eller Lovlighed af Landstinget, førend der virkelig er fremsat en Anklage, og Ministeriet har faaet Ret til paa den Maade, som Rigsretsloven foreskriver, at forsvare sig mod denne Anklage. Dette er min Hovedgrund for ikke at kunne slutte mig til det Forslag, som den nævnte ærede Rigsdagsmand har stillet som Endring. Naar jeg nu gennemlæser det Mindretalsvotum, som den ærede Rigsdagsmand for Københavns 1ste Valgkreds har stillet, da bestrykes jeg derved ganske i denne Opfattelse, idet han jo siger, at, naar der forelaa en Anklage, saa kunde han være tilbøielig til at gaa ind paa Statsrevisionens Forslag: „Kan ikke passere“. Derfor man her i Folkethinget, inden denne Sag kommer til Landstinget, vilde reise en virkelig Anklage imod Ministeriet, formoder jeg, at en stor Del af Landstingets Medlemmer vilde stille sig paa samme Standpunkt som den ærede Rigsdagsmand for Københavns 1ste Valgkreds og sige: Velan, vi sige, at det ikke kan passere, og først, naar Folkethingets Anklage er afgjort ved Rigsrettens Dom, ser man, om det er gyldigt, at der er sagt: „Kan ikke passere“. Efter at jeg har set et Botum af denne Slags fra den ærede Rigsdagsmand for Københavns 1ste Valgkreds, som jo har saa mange Meningsfæller i Landstinget, formoder jeg, at dette Botum kan finde en Efterfølgelse der og føre til, at Folkethinget og Landstinget blive enige om at vedtage dette Udtryk: „Kan ikke passere“. Jeg formener, at det er en afgjort Sag, at det i vor parlamentariske Historie vilde have stor Betydning, om vi ogsaa fik Landstinget til at sige: „Kan ikke passere“, selv om vi tabte en Retsfag angaaende den provisoriske Finantslov. Det er denne Forestilling, som jeg banner mig om dette Forhold. Vi have jo under det Ørstedste Ministerium i sin Tid havt det Tilfælde, at der af Finantsministeriet, Krigsministeriet og Marineministeriet var blevet afholdt en hel Række Udgifter, som vare blevne negtede af Folkethinget, Udgifter, som bleve afflaede, da de bleve begjerte, men som alligevel bleve udrede af de paagjældende Ministre, hvilke derefter bleve satte under Tiltale. Fra dette Tilfælde kan man ikke godt drage nogen Analogi til den nuværende Sag, thi Forholdet var da det, at Anklage blev besluttet, at Sagen kom for Rigsretten og blev afgjort der, inden Statsrevisionen kom til Folkethinget med sin Beretning for det paagjældende Aar, som var Aaret 1853—54. Saaledes var altsaa dengang Rigsrettens Dom falden, inden Statsrevisionen afgav sin Betænkning. Saa skrev Statsrevisionen i sin Betænkning, at det forholdt sig saaledes, og i Endstillingen eller Betænkningen kom der til at staa: At det maatte have sit Forblivende ved